

ŠŤASNĀ• ALBĀ•NIE VI.

ŠťerŤ, 08 duben 2014

Neocenitelným společníkem páťmi na našich cestách byla malá knížka Albánie - průvodce offroad cestováním od Filipa "Beby" Webbera. V ní jsme listovali, četli, vybírali trasy, hledali je pak na mapě a v navigaci. Prostě užasný pomocník, který vám kromě GPS souřadnic poskytne i informace o obtížnosti trasy, o zajímavostech v okolí, fotografie a podobně.

Do navigace si stáhnete všechny možné i nemohuté mapy, jaké najdete. I tak je možné, že se narazíte na spousta prázdných míst. Bebova průruška obsahuje offroadové trasy, které on sám projel autem nebo na motorce. Část z nich byla součástí největší evropské cross country rally "Rally Albania". Albánie je ze 70% hornatá. To pro cestovatele znamená, že ať jedete, kam jedete, všude jsou nějaké ty hory. Čili je jinými je na mapě asi 30 km, to jedete půl dne, protože všechna nejvyšší rychlost páťmi stoupání a klesání ve stovkách serpentín a ostrých zatáček je kolem třiceti kilometrů za hodinu. Ale - stojí to za to. Všechna státní silnice v zemi v době našeho pobytu byla prázdná nebo se právě opravovala. Kde nebyl asfalt, tam byla široká otolinová cesta. Jedinou výjimkou byly horské cesty v Prokletých horách. Kamenité, náročné, ideální pro terénní vozidlo. Jako to správně landroveristi jsme samozřejmě hledali po všech našich "bratřech" Land Roverech. Potkali jsme jich po celém území. Největší značkou aut zde byly Land Rover Discovery I a starší typy Mercedes. Vydali jsme se z Fushe Arrez do Fierze. Abychom nemuseli jet spoustu kilometrů po asfaltce v horách, vzali jsme to zkratkou přes hory a lesy po otolinové cestě - jedné z tras Albania rally. Cesta by byla určitě krásná a příjemná, kdyby velká část z ní nebyla černé ohrožené spáleniny. Jak jsme postupovali dál a dál, půlbylo doutnajících míst. Pod námi se otvíralo hluboké údolí s ohroženými stránkami, cestu lemovala černá torza stromů. Uprostřed kopce stál domek, stáj a pár ovců. Představila jsem si, jak by mi bylo, kdyby ten domek ve stráni uprostřed hořících lesů byl našim domovem. Z té představy mi bylo podivně už. Cítila jsem bezmoc a strach. Raději jsme jeli dál, ať se na noc dostaneme jinam, pryč z těchto bezútěšných míst. Místní na to jsou nejspíš zvyklí, tyhle lesní požáry tu asi budou každoročně. Nám, zvykaným všemi možnostmi civilizace, tu nebylo nejlépe. Právě tato všechna tohoto úseku prospala. Albánie je země orla. Dvouhlavého orla mají ve státním znaku a na vlajce, my jsme jich pár viděli a vyfotili si je. Ne zblízka, a ne tak, jak by člověk chtěl. Všude jsme pozorovali siluetu tohoto krásného velkého dravce cestou z auta, jak se vznášel nad údolím a postupně mizel výš a výš, až se ztratil vysoko na nebi. Jak jsem mu záviděl rozhled. Bylo by užasně vidět tuto krásnou zemi z naší perspektivy.

Do Bajram Curri jsme dojeli skoro za tmy. Hledání místa na nocleh se nekonalo, jistě bylo přemýšleno v hotelu. Jeden takový jsme objevili bez nejméně hledání, byl přímo u hlavní cesty, po které jsme jeli.

Domluva ohledně ubytování proběhla s asi desetiletým chlapcem, který jediný uměl anglicky. Svá měla jsme složitě jednoho malého pokojíčku s velkou manželskou postelí. Kolem postele bylo asi půl metru místa na každou stranu, toaleta a sprchový kout nebyly o nic prostornější. Všude se nekonaly. Nejlépe se vyspala právě ta, ta si v posteli umí udělat místo.

Druhý den jsme měli naplánované údolí Valbone. Zatím jsme na toto údolí slyšeli jen samotnou chválu. Unaveni dlouhou jízdou upadáme do komatu, podpíráme se jednou rukou o zem, abychom nespádli.

Hlavně se dříve leží na cestě a i ve spánku se nemíní o postel podlit s rodiči... Ráno je tu cobydup. Spánek trochu větší, co jsme si donesli z auta a vyrábíme dál. Snídani si dáme cestou někde sami, i když ji máme zaplacenou. Před pohledu na zakoupenou restauraci to totiž raději vzdáváme.

Údolí městečko Valbone je jistě malebné a krásné. Údolí není zatáčeno, neprůhledné nebo zrovna všude jsou nesprávně silnice. My jsme zájímali téměř všechny, když toho deště. Cestou tam před námi jelo několik aut a motorek, takže jsme viděli jen oblak prachu. Cestu sem lemoval spadlý balvan a jen nějaké menší kameny. Později téměř na konci údolí jsme narazili na silniční, pokládající právě asfalt. Mezitím se zatáhlo a fotografie těch okolních městeček se zvedající hor nevyznaly tak, jak jsme představovali.

Rozežrané stromy tyčí se nad námi z obou stran podél cesty vypadal stroje a zlověstně. I tak to

byla zajímavá projížka. Vrátili jsme se zpátky do Bajram Curri a nabrali směr na Peshkopi... VODOMÁŠRKA & SPOL.